

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Cob/120/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1415202107
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Krišková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:1415202107.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Kriškovej a členiek senátu JUDr. Nory Vladovej a JUDr. Viery Malinowskej v právnej veci žalobcu: LINATI s. r. o., so sídlom Vaňovce 67, 916 13 Vaňovce, IČO: 54 165 652, zastúpený: Bartošík Šváby s.r.o., so sídlom Plynárenská 7/A, 821 09 Bratislava, IČO: 35 929 049, proti žalovaným: v 1. rade: Generali Česká pojišťovna, a.s., so sídlom Spálená 75/16, Nové Město, 110 00 Praha 1, Česká republika, IČO: 45 272 956, konajúca prostredníctvom organizačnej zložky: Generali Poistovňa, pobočka poisťovne z iného členského štátu, so sídlom Lamačská cesta 3/A, 841 04 Bratislava, IČO: 54 228 573, v 2. rade: K. O., nar. X.XX.XXXX, trvale bytom O. Q. XXX/XX, XXX XX E. A. E. K., obaja zastúpení: MST PARTNERS, s. r. o., so sídlom Laurinská 3, 811 01 Bratislava, IČO: 36 861 545, za účasti intervenienta na strane žalovaného v 1. rade: AIG Europe Limited, sídlo: The AIG Building, 58 Fenchurch Street, London EC3M 4AB, Spojené Kráľovstvo, zapísaný v Obchodnom registri Anglicka a Walesu pod číslom 01486260, zastúpený: Advokátska kancelária ECKER - KÁN & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Zelená 2, 811 01 Bratislava, IČO: 35 886 625, v konaní o zaplatenie 705.390,34 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV č. k. 10Cb/76/2015 - 923 zo dňa 30.6.2021 v spojení s opravným uznesením Mestského súdu Bratislava III č. k. B4-10Cb/76/2015 - 1162 zo dňa 21.6.2023 taktó

rozhodol:

I. Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava IV č. k. 10Cb/76/2015 - 923 zo dňa 30.6.2021 v spojení s opravným uznesením Mestského súdu Bratislava III č. k. B4-10Cb/76/2015 - 1162 zo dňa 21.6.2023 **p o t v r d z u j e .**

II. Žalovaným v 1. a 2. rade priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

III. Intervenientovi na strane žalovaného v 1. rade voči žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava IV (ďalej len „súd prvej inštancie“) svojim rozsudkom č. k. 10Cb/76/2015 - 923 zo dňa 30.6.2021 v spojení s opravným uznesením Mestského súdu Bratislava III č. k. B4-10Cb/76/2015 - 1162 zo dňa 21.6.2023 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) rozhodol vo výroku I tak, že žalobu zamietol, vo výroku II žalovaným v I. a II. rade priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100%, ktorú je povinný zaplatiť žalobca a vo výroku III intervenientovi priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100%, ktorú je povinný zaplatiť žalobca.

2. V odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 13.2.2015 domáhal od žalovaných v I. a II. rade spoločne a nerozdielne zaplatenia sumy 705.390,34 Eur s príslušenstvom z dôvodu náhrady škody, ktorá žalobcovi vznikla. Žalobu odôvodnil

tým, že dňa 05.06.2012 uzatvoril žalobca ako poistník a poistený s poisťovňou (t.j. spoločnosťou Generali Poisťovňa, a.s.) Poistnú zmluvu č. 5720048594, ktorej súčasťou boli aj Všeobecné poistné podmienky živelného poistenia PPZ 08. Predmetom poistnej zmluvy bolo okrem iného aj poistenie stavby - Hala pre výrobu, betónová, rovná strecha nachádzajúcej sa na adrese Vaďovce 67, 916 13 Vaďovce, Slovenská republika a zapísanej na liste vlastníctva č. XXX, vo výlučnom vlastníctve žalobcu proti požiaru na poistnú sumu zodpovedajúcu novej hodnote vo výške 1.155.148,- Eur. Dňa 18.06.2013 v čase okolo 14:12 hod. vznikol v budove požiar. Následkom poistnej udalosti vznikla žalobcovi škoda na budove. Nakoľko budova bola na základe zmluvy poistená, žalobca ohlásil poistnú udalosť poisťovni, pričom okrem iného predložil poisťovni aj vyčíslenie nákladov na opravu, búracie práce, projektovú dokumentáciu atď. Poisťovňa si dala vypracovať spoločnosťou INSERVIS Slovakia s.r.o., so sídlom Gr?sslingová 51, 811 09 Bratislava, IČO: 35 803 819, expertnú správu o škode požiarom v spoločnosti HUFÍ spol. s r.o. zo dňa 30.8.2013, ktorej prílohou bol aj znalecký posudok č. 138/2013 zo dňa 21.8.2013 vypracovaný Ing. Miloslavom Ilavským, PhD. Predmetný znalecký posudok určil východiskovú hodnotu budovy v čase pred poistnou udalosťou na 2.452.697,04 Eur bez DPH. Na základe záverov Expertnej správy poisťovňa postupne vyplatila žalobcovi poistné plnenie vo výške 463.188,22 Eur. Pri výpočte poistného plnenia poisťovňa vychádzala z hodnoty 983.414,44 Eur zodpovedajúcej súčtu základných nákladov na opravu budovy vo výške 928.963,86 Eur bez DPH a nákladov na spracovanie projektovej dokumentácie vo výške 34.947,62 Eur bez DPH, znížených o hodnotu využiteľných zvyškov budovy vo výške 3.600,- Eur a sumy zodpovedajúcej 2% z poistnej sumy ako náhrady časti nákladov na odstránenie porušených prvkov budovy, ktorá predstavuje poistné plnenie v plnej výške, ktoré by bolo žalobcovi za normálnych okolností vyplatené. Poisťovňa však poistné plnenie v plnej výške žalobcovi nevyplatila v zmysle čl. XI bod 15 a čl. XII bod 3 VPP PPZ 08 ho znížila v dôsledku zníženia tzv. koeficientu podpoistenia vo výške 0,471, zodpovedajúci pomeru poistnej sumy v uvedenej zmluve (t.j. 1.155.148,- Eur) a východiskovej hodnoty v zmysle znaleckého posudku (t.j. 2.452.697,04 Eur). V konečnom dôsledku teda poisťovňa v dôsledku podpoistenia budovy žalobcovi vyplatila iba poistné plnenie vo výške 463.188,22 Eur znížené o spoluúčasť vo výške 165,- Eur. Z vyššie uvedeného okrem iného vyplýva, že v prípade ak by nedošlo k podpoisteniu budovy, poisťovňa by žalobcovi vyplatila oveľa vyššie poistné, o existencii podpoistenia budovy sa žalobca dozvedel až po výskyte poistnej udalosti. Zodpovednosť žalovaného v II. rade žalobca odvodzoval od skutočnosti, že predmetnú zmluvu v mene poisťovne so žalobcom uzatváral ako agent práve žalovaný v II. rade. Žalovaný v II. rade ako agent rovnako vykonával vo vzťahu ku žalobcovi, ako profesionálnemu klientovi, finančné sprostredkovanie v zmysle § 2 ods. 1 zákona č. 186/2009 Z.z. o finančnom sprostredkovaní a finančnom poradenstve a to ako viazaný finančný agent poisťovne na základe zmluvy s poisťovňou. Žalovaný v I. rade ako poisťovňa pritom v zmysle § 30 ods. 6 zákona o sprostredkovaní prevzal zodpovednosť za škodu spôsobenú agentom pri vykonávaní finančného sprostredkovania. Agent nikdy žalobcu neinformoval o existencii podpoistenia budovy, resp. o možnosti podpoistenia budovy ani všeobecne o inštitúte podpoistenia a jeho dôsledkoch na výšku poistného plnenia v prípade výskytu poistnej udalosti. Zodpovednosť žalovaného v II. rade odôvodňoval žalobca § 30 ods. 1 zákona č. 186/2009 Z. z. Žalobca ďalej poukázal na § 28 ods. 1 a § 31 ods. 1, 3 a 5 tohto zákona. Je faktom, že pri uzatváraní zmluvy došlo k výraznému podpoisteniu budovy, o tom však žalobca nevedel. V pôvodnej zmluve 1 uzatvárajanej medzi žalobcom a žalovaným v II. rade bola budova poistená na sumu 1.048.927,80 Eur a to ešte ako sklad zemiakov. V pôvodnej zmluve 2 uzatvárajanej medzi žalobcom a žalovaným v II. rade bola budova poistená na sumu 1.155.148,30 Eur, čo predstavuje nárast oproti pôvodnej zmluve 1 o cca 10% a to už ako betónová hala pre výrobu. V samotnej poistnej zmluve, od ktorej žalobca odvodzuje svoj nárok, bola budova poistená na presne rovnakú poistnú sumu ako v pôvodnej zmluve 2 uzatvorenej o 8 rokov skôr, avšak charakter budovy sa zmenil. Porušením povinnosti agenta pred uzavretím zmluvy treba chápať tak, že tento nesprávne, resp. nedostatočne zistil potreby a požiadavky žalobcu ako svojho klienta týkajúce sa poistenia budovy a na základe takto nesprávne resp. nedostatočne zistených potrieb bola uzatvorená poistná zmluva na sumu vo výške 1.155.148,- eur, ktorá však bola nedostatočná. V dôsledku uvedenej činnosti, resp. nečinnosti žalovaného v II. rade ako agentom vznikla žalobcovi porušením povinností agenta škoda súvisiaca s podpoistením budovy vo výške 508.004,78 Eur, škoda vo vzťahu k limitu výšky náhrady nákladov na odstránenie zvyškov vo výške 155.118,21 Eur a škoda vo vzťahu k druhu poistenia a poistených rizík vo výške 42.267,35 Eur. Súčet týchto súm predstavuje žalobcom uplatnený nárok.

3. K žalobe sa v rámci procesnej obrany vyjadrili žalovaní, pričom právny zástupca primárne namietal nedostatok pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v I. rade, nakoľko žalovaný v I. rade nie je subjektom žiadneho hmotnoprávneho vzťahu so žalobcom a neexistuje právny titul, na základe ktorého by žalovaný v I. rade bol v zodpovednostnom vzťahu k žalobcovi. Pokiaľ ide o prevzatie zodpovednosti za škodu

spôsobenú žalovaným v I. rade, toto nastalo výlučne vo zmluvnom vzťahu medzi žalovaným v I. a II. rade. Predmetná dohoda sa žiadnym spôsobom nevzťahuje na žalobcu, žalobca nie je účastníkom a žalobca nemá žiadny právny titul, na základe ktorého by bol oprávnený požadovať plnenie od žalovaného v I. rade v súvislosti so žalobcom tvrdeným vznikom zodpovednosti za škodu. Žalovaní upriamili pozornosť na ustanovenie § 30 ods. 2, 3 zákona č. 186/2009 Z. z. a dodali, že nie je preto ani logické, aby pasívne legitimovaným bol v tomto spore žalovaný v I. rade. Prevzatie zodpovednosti za vzniknutú škodu podľa § 30 ods. 6 zákona č. 186/2009 Z. z. a to podľa dohody medzi žalovaným v I. a II. rade zákon spája len s tým, že žalovaný v II. rade nebol povinný uzatvárať poisťovacie zmluvy podľa § 30 ods. 2, 3 zákona č. 186/2009 Z. z. Žalovaní ďalej vo svojom vyjadrení poukazujú na absenciu porušenia zákonnej povinnosti žalovaného v II. rade. Žalobca totiž v žalobe navodzuje dojem, že mu zo strany žalovaného v II. rade neboli poskytnuté informácie alebo odporúčania vo vzťahu k poisteniu jeho majetku. a dodal, že žalobca absolútne opomína svoje povinnosti a zodpovednosť za nesplnenie svojich povinností a svojej vlastnej neobstaranosti a nedôslednosti presúva na žalovaného v II. rade. Nie je možné akceptovať, aby bol žalovaný v II. rade zodpovedný za to, že žalobca si ani len neprečítal poisťovaciu zmluvu zo dňa 5.6.2012, ktorej bol účastníkom a ktorej predmetom bolo, okrem iného, poistenie stavby ako stavba bez súpisného čísla. Pretože pokiaľ by si predmetnú poisťovaciu zmluvu prečítal, nemohol by tvrdiť, že nebol informovaný všeobecne o inštitúte podpoistenia a o jeho následkoch, že nebol informovaný o možnosti poistenia prerušenia prevádzky alebo o limite poisťovacieho plnenia vo vzťahu k náhrade nákladov na odstránenie zvyškov budovy. Podpoistenie, jeho následky, spôsob výpočtu sú zrozumiteľne definované v čl. XI bod 15 VPP PPZ 08. Zodpovednosť za určenie poisťovacieho plnenia je uvedená v čl. IV.6 VPP PPZ 08. Ďalej uviedli, že žalobca na viacerých miestach v žalobe uvádza, že žalovaný v II. rade je povinný konať s odbornou starostlivosťou. Opomína však rovnakú povinnosť na svojej strane. Totiž podľa ustanovenia § 135a zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník konatelia sú povinní vykonávať svoju pôsobnosť s odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmami spoločnosti a všetkých jej spoločníkov. Nie je možné, aby žalovaný v II. rade suploval a preberal zodpovednosť za žalobcu a jeho konateľa za to, že žalobca sa nedôsledne oboznámil so zmluvou, ktorú uzatvára. Taktiež žalovaní poukázali na fakt, že predmetná poisťovacia zmluva nebola prvou poisťovacou zmluvou medzi žalobcom a žalovaným v I. rade (prípadne jeho právnym predchodcom), ktorej predmetom bolo okrem iného poistenie budovy. Budova bola poistená už v r. 1997, následne v r. 1999. Žalovaný v II. rade sprostredkoval prvý raz uzavretie poisťovacieho zmluvy v r. 2002 (pôvodná zmluva 1). Druhýkrát bola poistená v r. 2004. Nárast poisťovacieho plnenia predstavuje výraznú sumu 106.220,54 Eur. Budova zmenila svoj účel medzi rokmi 2002 a 2004 (zo skladu zemiakov na výrobnú halu), pričom možno predpokladať, že prišlo k zvýšeniu jej hodnoty. Je zjavné, že prišlo k navýšeniu poisťovacieho plnenia, teda investície do budovy v r. 2004 a zrejme práve toto bolo dôvodom uzatvárania zmluvy č. 2 z r. 2004. Nie je teda pravda, že by žalobca nemal informácie a vedomosť o tom, že zhodnotenie budovy si vyžaduje aj navýšenie poisťovacieho plnenia a že poisťovacia suma má reflektovať hodnotu budovy. To preukazuje, že žalovaný v II. rade si riadne plnil svoje povinnosti, pričom ak sa zvýšila poisťovacia suma na administratívnej budove práve z dôvodu, aby nedošlo k podpoisteniu, nebol dôvod aby sa nezvýšila poisťovacia suma aj na samotnej budove. O tom, že žalobca musel vedieť čo je to podpoistenie, aký má dopad na plnenie poisťovacieho plnenia, že poisťovacia suma má zodpovedať hodnote budovy (poisťovacieho plnenia), svedčí aj nepopierateľná skutočnosť, že pri uzatváraní pôvodnej zmluvy 2 vyplnil priamo žalobca dňa 15.6.2004, t.j. jeden deň pred uzatvorením tejto zmluvy dotazník pre dojednanie majetkového poistenia nehnuteľných a huteľných vecí, kde sám žalobca vyplnil poisťovacia suma hneď v úvode tohto dotazníka, kde sú pre klienta (žalobcu) uvedené informácie pre vyplnenie dotazníka, pričom je tam uvedené, že ide o najdôležitejšie informácie pre vyplnenie dotazníka. Dotazník pritom tvorí imanentnú súčasť pôvodnej zmluvy 2. Žalovaní ďalej uviedli, že žalobcovi boli preukázateľne pred uzavretím poisťovacieho zmluvy písomne poskytnuté informácie podľa § 37 ods. 3 zákona č. 8/2008 Z. z. o poisťovníctve, kde je jasný odkaz na čl. XI ods. 15 VPP PPZ 08: Ak je v čase poisťovacieho plnenia poisťovacia suma stanovená poisteným nižšia ako poisťovacia hodnota poistenej veci, tak poisťovateľ poskytne poisťovacie plnenie, ktoré je znížené v rovnakom pomere ku škode v akom je poisťovacia suma k poisťovacieho plnenia (podpoistenie). Podľa čl. IV ods. 6 VPP PPZ 08, poisťovacia suma určuje na vlastnú zodpovednosť poistený. Žalovaní sú názoru, že žalovaný v II. rade si splnil svoje povinnosti podľa zákona č. 186/2009 Z. z. Žalovaní ďalej uviedli, že neboli splnené predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu. Nedošlo k porušeniu povinnosti zo strany žalovaného v II. rade, preto pokiaľ žalobca tvrdí, že mu škoda vznikla, nezodpovedajú za ňu žalovaní. Žalovaní ďalej namietli absenciu príčinnej súvislosti medzi vznikom škody a ich konaním, pričom atribútom príčinnej súvislosti je priamosť pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo predchádza následku a vyvoláva ho.

4. Podaním zo dňa 15.8.2017, oznámil intervenient vstup do konania s odôvodnením, že ako poisťovňa má so žalovaným v I. rade uzatvorenú poistnú zmluvu č. 7707057612 s poistením pre prípad zodpovednosti za škodu spôsobenú viazaným finančným agentom poistníka pri vykonávaní finančného sprostredkovania v zmysle zákona č. 186/2009 Z. z. Intervenient sa vyjadril k žalobe keď uviedol, že žalobcom aplikované uznesenie NS SR sp. zn. 4 Cdo 26/2018, má odlišný skutkový základ a na prebiehajúce konanie ho možno aplikovať len čiastočne. Intervenient ďalej uviedol, že žalovaný v II. rade ako viazaný finančný agent postupoval s odbornou starostlivosťou a v záujme práv a oprávnených záujmov žalobcu. Žalobca mal pred samotným podpisom predloženého návrhu poistnej zmluvy dostatočný čas sa s touto poistnou zmluvou oboznámiť a rozporovať, resp. žiadať od žalovaného v II. rade úpravu jej ustanovení, najmä výšku stanovenej poistnej sumy ako aj k tomu prislúchajúcu výšku poistného, čo však neurobil a súhlasil s predloženým znením poistnej zmluvy bez pripomienok. Pokiaľ by vždy za poistnú zmluvu zodpovedal výlučne viazaný finančný agent, prípadne poisťovňa (najmä za určenie výšky poistnej sumy), ako sa to snaží prezentovať žalobca (profesionálny klient), záujemcovia o uzavretie poistenia (klienti) by nemuseli čítať poistné podmienky uvedené v poistnej zmluve (zmluvné podmienky a všeobecné poistné podmienky) a zodpovednosť by bola vždy na strane viazaného finančného agenta, poprípade poisťovne. Na takéto plnenie nemá a ani nemôže mať klient a už vôbec nie profesionálny klient ako je aj žalobca, žiadny právny nárok. Z titulu zákonného zaradenia žalobcu ako profesionálneho klienta poukázal na fakt, že v zmysle článku IV. bodu 6 VPP je ustanovené, že poistnú sumu určuje na vlastnú zodpovednosť poistený (žalobca). Poistná suma v poistnej zmluve bola 1.155.148,- Eur, pričom hodnota budovy bola v zmysle znaleckého posudku určená na 2.452.697,04 Eur. Tak isto, poukázal aj na výšku poistného, ktorú žalobca v zmysle poistnej zmluvy platil, a o ktorej mal teda samozrejme aj vedomosť.

5. Súd prvej inštancie poukázal na ustanovenia § 8, § 30 ods. 1, ods. 2 a ods. 6 zákona č. 186/2009 Z.z. o finančnom sprostredkovaní a finančnom poradenstve v spojení s § 420 ods. 1 až ods. 3 z. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) a uviedol, že v konaní nebolo sporné, že medzi žalobcom a žalovaným bola uzatvorená poistná zmluva, nebol sporný obsah zmluvy, rozsah dojednaného poistenia. Nebolo ani sporné, že došlo k poistnej udalosti na poistenej budove. Jedinou spornou otázkou v konaní bola otázka, či je škodou uplatnený nárok, ktorý predstavuje tvrdený rozdiel medzi prijatým poistným plnením a poistným plnením, ktoré mohlo byť prijaté, ak by žalovaná v druhom rade ako viazaný finančný agent postupovala pri uzatváraní poistnej zmluvy tak, ako (podľa tvrdenia žalobcu) mala. Žalobca tvrdil, že žalovaná nepostupovala pri uzatváraní poistnej zmluvy tak, ako jej ukladá zákon č. 186/2009 Z.z. o finančnom sprostredkovaní a finančnom poradenstve.

6. V odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že dospel k jednoznačnému záveru o nedôvodnosti žaloby a v celom rozsahu ju zamietol. V prvom rade súd prvej inštancie uviedol, že za relevantnú považuje námietku nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v I. rade a stotožnil sa s jeho argumentáciou v zmysle § 30 ods. 6 z. č. 186/2009 Z. z. teda, že priamo žalovaný v I. rade je zodpovedný za prípadne spôsobenú škodu žalovaným v II. rade, na základe prevzatej zodpovednosti za spôsobenú škodu finančnou inštitúciou. V tomto ohľade súd zdieľal názor aj NS SR obsiahnutý v uznesení 4Cdo/26/2018. Tým je daná prekážka pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v I. rade, nakoľko žalovaný v I. rade vo vzťahu k uplatnenému nároku nebol v žiadnom vzťahu k žalobcovi. Súd prvej inštancie poukázal na fakt, že v konaní nebolo žiadnym spôsobom preukázané akým spôsobom mal žalovaný v I. rade prevziať zodpovednosť za žalovaného v II. rade. Ďalej v konaní nebolo zrejmé, či medzi žalovanými išlo o obchodnoprávny vzťah (§ 269 ods. 2 Obchodného zákonníka) alebo iný vzťah, na základe ktorého žalovaný v II. rade mal vykonávať činnosť pre žalovaného v I. rade. Skutočnosť, že žalovaný v I. rade by mal byť zodpovedný priamo žalobcovi v prípade, ak by mu žalovaný v II. rade spôsobil škodu, zo zákona nevyplýva. Na rozdiel od zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení, kde v § 15 ods. 1 je takáto priama zodpovednosť zakotvená - náhradu škody uhrádza poisťovateľ poškodenému. Poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi a je povinný tento nárok preukázať. Podľa názoru súdu prvej inštancie, z § 30 ods. 6 zákona č. 186/2009 Z.z. vyplýva „len to“, že viazaný finančný agent nemusí uzatvárať poistnú zmluvu podľa odsekov 2 a 3 tohto zákonného ustanovenia, ktorú by inak uzatvárať musel. Za prípadne spôsobenú škodu žalovaným v II. rade pri jeho činnosti môže byť teda zodpovedný len on sám. Z týchto dôvodov súd prvej inštancie zamietol žalobu voči žalovanému v I. rade, nakoľko v jeho prípade existoval v prejednávanej veci nedostatok pasívnej vecnej legitímácie. V otázke nedostatku pasívnej vecnej legitímácie, odhliadnuc od skutočnosti, že v konaní nebolo prevzatie zodpovednosti žalovaným v I. rade za žalovaného v II. rade riadne preukázané, sa súd prvej inštancie nemohol stotožniť

s argumentáciou žalobcu, ktorou sa snažil zdôvodniť existenciu pasívnej vecnej legitímácie u žalovaného v I. rade. Vo vzťahu k žalovanému v II. rade súd prvej inštancie žalobu zamietol z dôvodu neexistencie zodpovednosti za stav, ktorý žalobca označil ako vznik škody, definovaný v žalobnom návrhu. Žalovaný v II. rade nemôže niesť zodpovednosť za skutočnosť, že žalobca (prostredníctvom žalovaného v II. rade) uzatvoril s poisťovňou takú poisťnú zmluvu a za takých podmienok ako uzatvoril. Poisťnú zmluvu považuje súd prvej inštancie za jasnú a zrozumiteľnú a žalobcovu vôľu uzavrieť túto zmluvu za zrejmu. Je jednoznačnou povinnosťou a zodpovednosťou žalobcu vedieť akú zmluvu uzatvára, čo mieni uzavretím práve takejto zmluvy dosiahnuť. Žalobca uzavretím zmluvy akceptoval bezpochyby aj všeobecné obchodné podmienky - VVP PPZ 08, kde je podpoistenie žalobcovi ozrejmene v článku 15. Otázkou určenia poisťnej sumy a zodpovednosti za určenú poisťnú sumu definuje čl. IV bod 6 VVP PPZ 08. Z uvedeného jednoznačne rezultuje, že žalobca zoberal na vedomie a akceptoval uzatvorením poisťnej zmluvy, že povinnosť určiť poisťnú sumu je jeho úlohou a zodpovednosťou za takto určenú poisťnú sumu. Taktiež bolo len vecou žalobcu, že si v poisťnej zmluve neuzavrel aj poistenie pre prípad prerušenia prevádzky - strata nájomného. Je zjavné, že sa teda nemôže dôvodne domáhať poisťného plnenia za udalosť, ktorá poisteniu nepodliehala.

7. Súd prvej inštancie taktiež poukázal aj na znenie § 35 ods. 2 zákona 186/2009 Z. z., ktorý definuje žalobcu ako profesionálneho klienta a finančný agent alebo finančný poradca je oprávnený predpokladať, že tento klient má potrebnú úroveň skúseností a znalostí, ktoré mu umožňujú porozumieť rizikám súvisiacim s príslušnou finančnou službou a tieto riziká je schopný finančne zvládnuť. Žalobca okrem iného odôvodňoval žalobu tým, že ho žalovaný v II. rade nikdy neinformoval o existencii podpoistenia budovy, resp. o možnosti podpoistenia budovy ani všeobecne o inštitúte podpoistenia a jeho dôsledkoch na výšku poisťného plnenia v prípade výskytu poisťnej udalosti. Podľa názoru súdu prvej inštancie je však takáto argumentácia neudržateľná, nakoľko otázky podpoistenia, určenia hodnoty poisťenej veci a dôsledky z týchto úkonov sú priamo, jasne zahrnuté vo VVP PPZ 08, uzavretím poisťnej zmluvy ich žalobca akceptoval. Taktiež z dotazníka (č. I. 304 súdneho spisu), ktorý žalobca vyplňoval a vlastnoručne aj podpísal (konateľka) pred uzatvorením poisťnej zmluvy v roku 2004 sú uvedené informácie pre vyplnenie dotazníka, ktoré ozrejmujú pojmy ako poisťná hodnota, podpoistenie, nová hodnota. Súd prvej inštancie teda nemá pochybnosť, že žalobcovi boli tieto pojmy známe, o ich význame mu boli poskytnuté informácie. Nemožno odbornou starostlivosťou, s ktorou má bezpochyby finančný agent - žalovaný v II. rade konať, nahrádzať odbornú starostlivosť, s ktorou má konať žalobca a zbavovať tak žalobcu zodpovednosti za jeho vlastné úkony. Nemožno konštatovať zodpovednosť finančného agenta za stav a dôsledky z toho vyplývajúce, keď nastane poisťná udalosť, ktorá nie je krytá poisťnou zmluvou. Nie je na mieste poukazovanie zo strany žalobcu na § 30 ods. 1 zákona č. 186/2009 Z.z. Žalovaný v II. rade žalobcovi nespôsobil škodu pri vykonávaní finančného sprostredkovania a poradenstva. Pozitívne rozhodnutie o podanej žalobe, by v podstate znamenalo založenie zodpovednosti agenta za všetky udalosti nepokryté poisťnou zmluvou, ktorej agent uzatvorenie sprostredkoval. Poistený by sa touto cestou mohol za nízke poisťné dostať k neprimerane vysokej náhrade, či už formou poisťného plnenia alebo náhrady škody voči agentovi, prípadne poisťovní. Poistený by pri uzatváraní poisťných zmlúv vôbec nemusel konať s odbornou starostlivosťou a spôsobom správneho hospodára, zodpovednosť by niesol niekto iný. Súd prvej inštancie takúto úvahu odmietol a taktiež poukázal na nespornú skutočnosť, že poistená budova bola poisťovaná postupne viacerými zmluvami, pričom rástla aj poisťná suma z 1.048.927,40 Eur na 1.155.148,30 Eur, pričom dôvodom navýšenia poisťnej zmluvy bolo zhodnotenie tejto budovy z pôvodného skladu zemiakov na halu pre výrobu. Žalobca si teda musel uvedomovať zmysel navýšenia poisťnej sumy s nárastom hodnoty poisťnej budovy.

8. V ďalšej časti napadnutého rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že v konaní nebolo zistené konanie žalovaného v II. rade, ktoré by bolo možné vyhodnotiť ako porušenie jeho povinností, čím nebol splnený predpoklad na vznik zodpovednosti za škodu. Dokonca žalobca priamo svojím podpisom na zázname o finančnom sprostredkovaní (č. I. 59) potvrdil, že bol pred uzavretím poisťnej zmluvy jasne, zrozumiteľne, v dostatočnom rozsahu oboznámený so všetkými informáciami v súlade so zákonom č. 186/2009 Z. z. a potvrdil, že potreby a požiadavky, ktoré uviedol v zázname sú pravdivé a úplné. Bol oboznámený s podstatnými náležitosťami poisťnej zmluvy a so všeobecnými poisťnými podmienkami týkajúcimi sa vybraného poisťného produktu a dokumentmi, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou poisťnej zmluvy. Súd uviedol, že mu nie je zjavné akým iným spôsobom by mali mať žalovaní zachytené, že klientovi - žalobcovi poskytli službu a poučenie riadnym spôsobom aj s ohľadom na postavenie žalobcu ako profesionálneho klienta. Ak žalobca tvrdí, že v zázname sú čisto formulárové a deklaratórne ustanovenia,

tak súd prvej inštancie sa v žiadnom prípade nemôže s takýmto záverom stotožniť. Je pravdou, že niektoré kolónky nie sú vypísané, ale podľa názoru súdu prvej inštancie nemožno trvať na plnom vyplnení daného záznamu, aby podľa žalobcu nebol deklaratórny, nič nehovoriaci formulár. Mnohé z kolóniek ani nemajú priamy súvis s ponúkaným produktom a ani ich vypísanie by kvalitu tohto dokumentu v nadväznosti na predmet konania nezmenilo. Ak žalobca okrem iného tento dokument ako celok nečítal, nemôže to ísť na vrub žalovaných. Súd prvej inštancie odmietol tézu žalobcu, že finančný agent by mal mať prehľad o cenách nehnuteľností (o raste cien stavebných prác, materiálov a výrobkov), mal by poisťovanú nehnuteľnosť vidieť a riadne obhliadnuť, prípadne odporučiť vyhotovenie znaleckého posudku pre zistenie správnej výšky poistnej sumy a odporučiť klientovi výšku poistnej sumy tak, aby nedošlo k podpoisteniu, alebo nadpoisteniu. Súd prvej inštancie opakovane poukázal na čl. IV bod 6 VVP PPZ 08, podľa ktorého poistnú sumu určuje na vlastné riziko poistený a akcentuje skutočnosť, na ktorú poukázali v tejto otázke aj žalovaní, že nemožno od finančného agenta požadovať vedomosť a znalosť určenia ceny poisťovanej nehnuteľnosti, nakoľko aj znalci v danom obore sa môžu výrazne líšiť v odhade cien nehnuteľností. Na základe všetkých uvedených skutočností súd prvej inštancie konštatoval nedôvodnosť žaloby voči žalovanému v II. rade, nakoľko nebolo v konaní zistené porušenie jeho povinností, čím nemôže byť splnená podmienka na prípadnú náhradu škody.

9. O trovách konania súd rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 z. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a žalovaným, ktorí mali vo veci plný úspech priznal náhradu trov konania vo výške 100%. V zmysle uvedeného ustanovenia súd priznal právo na náhradu trov konania aj intervenientovi.

10. Proti napadnutému rozsudku podal žalobca odvolanie, ktoré odôvodnil podľa § 365 ods. 1 písm. b), písm. e), písm. f) a písm. h) CSP a žiadal, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Žalobca vo svojom odvolaní dôvodil poukazom na § 30 ods. 1 zákona č. 186/2009 Z. z. o finančnom sprostredkovaní a finančnom poradenstve v znení platnom v roku 2012 pričom uviedol, že žalovaný v II. rade predložil žalobcovi na podpis už vyplnený záznam o finančnom sprostredkovaní a už vyplnený návrh poistnej zmluvy 2012, pričom dodal, že mu zo strany žalovaného v II. rade neboli poskytnuté žiadne ďalšie informácie alebo odporúčania, žiadne zisťovanie potrieb a požiadaviek žalobcu ani zisťovanie, či nedošlo k zvýšeniu hodnoty budovy. K podpoisteniu by pritom nedošlo, ak by si žalovaný v II. rade v roku 2012 riadne splnil svoje zákonné zisťovacie a záznamové povinnosti a povinnosť žalobcovi, ako klientovi, poskytnúť odbornú pomoc, informácie a odporúčania. Žalobca poukázal aj na to, že žalovaný v II. rade nezisťoval, či do predmetu poistenia nedošlo k nejakým investíciám. Žalovaný v II. rade preto bez ďalšieho a sám napísal do poistnej zmluvy tú istú poistnú sumu ako pred 8 rokmi. Žalobca ďalej poukázal na to, že súd prvej inštancie nevykonal výsluch žalovaného v II. rade a jeho konfrontáciu s konateľkou žalobcu, pričom tento návrh na dokazovanie zamietol z dôvodu nepotrebnosti, pričom v rozpore s § 220 ods. 2 CSP ani v napadnutom rozsudku neuviedol, prečo tento dôkaz nevykonal. Žalobca tiež namietal, že sa súd prvej inštancie dostatočne nevenoval a nevysporiadal s argumentáciou žalobcu v jeho replike zo dňa 25.11.2016, ako aj ďalších podaniach a bližšie sa im v napadnutom rozsudku nevenoval. Uvedené preto považuje žalobca za nesprávny procesný postup, čím je naplnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP. Žalobca tiež uviedol, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil prípad, keď nezohľadnil zásadný rozdiel medzi vzťahom Generali a žalobcom (regulovaný poistnou zmluvou 2012 a VOP) a vzťah medzi agentom a žalobcom (regulovaný zákonom o finančnom sprostredkovaní a nie zmluvou a VOP). Žalobca je názoru, že VOP, na ktoré referuje súd prvej inštancie, síce vylučuje zodpovednosť žalovaného v I. rade ako poisťovateľa v poistnom vzťahu, ale nijakým spôsobom nevylučuje zodpovednosť agenta v rámci vzťahu medzi ním a žalobcom, ako klientom v prípade, že si nesplnil svoju povinnosť poskytnúť odbornú pomoc, informácie a odporúčania žalobcovi vo vzťahu k podmienkam a parametrom poistenia, pričom žalobca zastáva názor, že toto si žalovaný v II. rade nesplnil a nekonal s odbornou starostlivosťou. Žalobca sa nedomáha poistného plnenia za udalosť, ktorá poisteniu nepodlieha, avšak to žalobca nikdy ani nerobil a domáha sa náhrady škody spôsobenej mu žalovaným v II. rade. Žalobca v ďalšej časti poukázal na § 35 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 186/2009 Z. z. o finančnom sprostredkovaní a finančnom poradenstve a uviedol, že žalovaný v II. rade mal aktívne zisťovať a zaznamenať navýšenie poistnej sumy, ako potrebu klienta, a to bez ohľadu na to, či išlo o profesionálneho alebo neprofesionálneho klienta. Rovnako mala poskytnúť aj odbornú pomoc v zmysle § 35 ods. 3 zákona č. 186/2009 Z. z. o finančnom sprostredkovaní a finančnom poradenstve. Súd prvej inštancie tiež neriešil, čo sa myslí pod pojmom riziko v zmysle § 35 ods. 2, pričom žalobca uviedol, že podpoistenie rizikom v tomto zmysle nie je. Súd prvej inštancie tiež odkazoval na Dotazník z roku 2004, ktorý predložili žalovaní, pričom súd prvej

inštancie sa podľa žalobcu, nevyjadril a opomína jeho argumentáciu, že tento dotazník je pre posúdenie tohto sporu irelevantný, pretože sa nevzťahuje k sprostredkovávaniu poisťnej zmluvy z roku 2012, ďalej že tento dotazník je podpísaný agentom v mene Generali a nejde teda o dôkaz plnenia povinnosti agenta a nejde ani o písmo žalobcu, ale bol vyplnený agentom. Tento dotazník sa preto vôbec nevzťahuje na plnenie povinností agenta pri sprostredkovaní poisťnej zmluvy 2012 pred jej uzavretím. Skutočnosť, že žalobca je podnikateľ a jeho konateľ má určitú podnikateľskú odbornosť v predmete žalobcovho podnikania nič nemení na odbornej pozícii žalovaného v II. rade ako finančného agenta, ktorý má byť odborníkom vo svojej oblasti. Konateľka žalobcu nijako nezlyhala, je práve prejavom jej odbornosti, že na poistenie nehnuteľnosti využívala odborníka - finančného agenta v oblasti poistenia, ktorý má mať príslušné vedomosti a skúsenosti v tejto oblasti a má odporučiť svojmu klientovi poisťné produkty, ktoré sú pre neho vhodné, vrátane ich obsahu a meniteľných parametrov príp. mu pomôcť nastaviť tieto parametre. Žalobca preto odmieta argumentáciu súdu prvej inštancie v napadnutom rozsudku v tejto súvislosti a považuje ju za špekulatívnu a za nereálnu a uvádza, ako mal v danej veci finančný agent postupovať, aby nespôsobil škodu porušením svojich povinností. Žalobca sa tiež vyjadruje k odsekom 24 až 26 napadnutého rozsudku, s ktorými nesúhlasí a vyvracia svojimi skutkovými tvrdeniami tieto závery súdu prvej inštancie, prezentované v týchto odsekoch. Žalobca tiež poukazuje na odsek 21 napadnutého rozsudku, v ktorom súd prvej inštancie konštatoval nedostatok pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v I. rade v súvislosti s prevzatím zodpovednosti za škodu spôsobenú žalovaným v II. rade. Tento záver považuje žalobca za nesprávny, pričom súd prvej inštancie sa podľa neho ani riadne nevysporiadal s argumentáciou žalobcu ohľadom tejto otázky. Žalobca tiež odmietol závery súdu prvej inštancie, že v konaní nebolo prevzatie zodpovednosti žalovaným v I. rade za žalovaného v II. rade riadne preukázané v zmysle § 30 ods. 6 zákona č. 186/2009 Z. z. o finančnom sprostredkovaní a finančnom poradenstve, pričom Generali počas konania nijakým spôsobom prevzatie zodpovednosti nespochybnila, poukazoval, že Generali počas konania argumentovala práve vyššie uvedeným ustanovením v tom smere, že z prevzatia zodpovednosti nevyplýva priame právo žalobcu voči Generali. Žalobca tiež zastáva názor, že v konaní vôbec nebolo potrebné preukazovať, akým spôsobom mala Generali prevziať zodpovednosť za škodu spôsobenú agentom v zmysle § 30 ods. 6 zákona č. 186/2009 Z. z. o finančnom sprostredkovaní a finančnom poradenstve. Dôležité naopak bolo posúdiť, či došlo k prevzatiu zodpovednosti (čo nikto nesporeoval) a či z toho vyplýva právo žalobcu domáhať sa voči Generali náhrady škody, za ktorú prevzala zodpovednosť. Žalobca tiež uviedol, že v prípade prevzatia zodpovednosti za škodu v zmysle vyššie uvedeného ustanovenia § 30 ods. 6, neexistuje pravidlo, ktoré by obdobne ako § 823 Občianskeho zákonníka vylučovalo priamy nárok poškodeného v prípade prevzatia zodpovednosti za škodu. Preto považuje žalobca za zbytočné hľadať v zákonoch pre tento prípad výnimku t. j. ustanovenie obdobné ako § 15 ods. 1 z. č. 381/2001 Z. z. Jazykové vyjadrenie použité v § 30 ods. 6 zákona č. 186/2009 Z. z. o finančnom sprostredkovaní a finančnom poradenstve jednoznačne nasvedčuje existencii priameho nároku poškodeného, ktorý si žalobca uplatnil aj voči Generali. Na základe uvedeného (aj s prihliadnutím na čl. 10 bod 4 smernice 2016/97 EÚ resp. čl. 4 bod 3 smernice 2002/92/ES) má preto žalobca za to, že žalovaný v I. rade prevzal zodpovednosť za škodu spôsobenú žalovaným v II. rade v zmysle § 30 ods. 6 zákona č. 186/2009 Z. z. o finančnom sprostredkovaní a finančnom poradenstve, čo nebolo v konaní žiadnou stranou rozporované, a žalobcovi tak vznikol priamy nárok voči Generali na náhradu škody. Zamietnutie žaloby voči žalovanému v I. rade bolo preto z tohto dôvodu nedôvodné a nesprávne.

11. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril intervenient, ktorý vo svojom podaní zo dňa 21.10.2021 uviedol, že žalobca argumentoval tým, že v konaní nebol vykonaný navrhovaný dôkaz - konfrontácia K. O. ako finančného agenta a Libuše Húskovej ako konateľky žalobcu. Intervenient uvádza, že zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok nepozná inštitút konfrontácie, hovoríme o inštitúte, ktorý je využívaný v rámci trestného konania a je upravený § 125 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestného poriadku. V prípade, ak by intervenient čo i len v teoretickej rovine pripustil, že v rámci civilného konania je konfrontácia prípustná (z praktického hľadiska je tento inštitút v rámci civilného konania absolútne nevykonateľný), tak aj tak nevidí dôvod na prípadné vykonanie tohto dôkazu. Intervenient poukazuje na skutočnosť, že v rámci civilného konania sa využíva zásada voľného hodnotenia dôkazov. Žalobca v odvolaní uvádza, že nebol profesionálnym klientom a zároveň, že si žalovaný v II. rade nespĺnil svoje povinnosti vyplývajúce mu z postavenia finančného agenta. Z uvedených ustanovení zákona o finančnom sprostredkovaní je zrejmé, že neprofesionálnym klientom môže byť výlučne fyzická osoba, okrem prípadu uvedeného v § 5 ods. 4 zákona o finančnom sprostredkovaní; pri právnických osobách sa predpokladá profesionalita klienta. Zároveň je potrebné dať do pozornosti, že vychádzajúc z dikcie zákona o finančnom sprostredkovaní, predovšetkým jednotlivých ustanovení § 33 tak, podľa intervenienta možno dospieť k záveru, že žalovaný v II. rade ako finančný agent si splnil všetky

svoje povinnosti vyplývajúce mu zo zákona o finančnom sprostredkovaní. Žalobca mal pred samotným podpisom predloženého návrhu poisťnej zmluvy dostatočný čas sa s touto poisťnou zmluvou oboznámiť a rozporovať, resp. žiadať od žalovaného v II. rade úpravu jej ustanovení, najmä výšku stanovenej poisťnej sumy, ako aj k tomu prislúchajúcu výšku poisťného, čo však neurobil a súhlasil s predloženým znením poisťnej zmluvy bez pripomienok. S tvrdením žalobcu, že žalovaný v I. rade je pasívne vecne legitimovaný, sa intervenient absolútne nestotožňuje a v celom rozsahu sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku týkajúceho sa tejto časti. Intervenient opätovne poukazuje, tak ako už raz bližšie uviedol vo svojom vyjadrení pred prvostupňovým súdom, že pre daný prípad je jednoznačne potrebné aplikovať Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25.9.2019, sp. zn. 4 Cdo 26/2018. Na základe skutočností konštatovaných v tomto vyjadrení, ako aj skutočností preukázaných pred súdom prvého stupňa intervenient žiada, aby odvolací súd v celom rozsahu potvrdil napadnutý rozsudok a priznal intervenientovi na strane žalovaného v I. rade náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100%.

12. Žalovaní sa k odvolaniu žalobcu vyjadrili svojim podaním zo dňa 22.11.2021, v ktorom uviedli, že dôrazne odmietajú a popierajú tvrdenie žalobcu v odvolaní, že žalovaná v II. rade v čestnom vyhlásení klame, pričom uvádzajú, že žalovaná v II. rade sa v danej veci písomne vyjadrila, bola a je v celom konaní zastúpená právnym zástupcom a viac nemá čo k veci uviesť. Žalobca v priebehu konania, ako aj v podanom odvolaní navodzuje dojem, že mu zo strany žalovanej v II. rade neboli poskytnuté informácie alebo odporúčania vo vzťahu k poisteniu jeho majetku. Žalobca len jednostranne tvrdí, že takpovediac „za všetko môže žalovaná v II. rade“, pričom absolútne opomína svoje povinnosti a zodpovednosť za nesplnenie svojich povinností a svojej vlastnej nedbanlivosti a nedôslednosti presúva na žalovanú v II. rade. Nie je možné akceptovať, aby bola žalovaná v II. rade zodpovedná za to, že žalobca si ani len neprečítal poisťnú zmluvu zo dňa 5.6.2012, ktorej bol účastníkom. Ďalej poukazujú aj na to, že žalobca pri uzatváraní poisťnej zmluvy vstupuje do vzťahu s iným podnikateľom (poisťovňou), v zásade ide o viac či menej regulovaný podnikateľský vzťah dvoch účastníkov kapitálového trhu a je na ich schopnostiach, obozretnosti a dôslednosti dostatočne si zabezpečiť svoje práva. Navyše zákon 186/2009 Z. z. vo svojom ust. § 5 ods. 4 dáva možnosť aj profesionálnemu klientovi požiadať, aby sa s ním zaobchádzalo ako s neprofesionálnym klientom. Žalobca však o takéto zaobchádzanie nepožiadal (opak v konaní napokon ani len netvrdil). Žalovaní v tomto vyjadrení uviedli skutkové tvrdenia produkované už v konaní pred súdom prvej inštancie, ktorými reagovali na skutkové tvrdenia žalobcu v jeho odvolaní a ktoré sa týkajú predmetu poisťnej zmluvy z roku 2012 a výšky poisťnej sumy. Čo sa týka zmeny účelu, žalovaní uviedli, že táto nastala už v období medzi 2002 a 2004, čo bolo zohľadnené v Pôvodnej zmluve. Zmena účelu teda nenastala v období medzi rokmi 2004 a 2012. Žalovaná v II. rade riadne zisťovala a vyhodnocovala informácie od žalobcu, predsa došlo k zvýšeniu poisťnej sumy vo vzťahu k administratívnej budove, pretože prišlo k jej zhodnoteniu. Žalovaní sa tiež vyjadrili k dotazníku z roku 2004, pričom dospeli k záveru, že žalobca musel mať vedomosť o podpoistení, jeho následkoch, ako aj o zodpovedaní za stanovenie poisťnej sumy (čiastky). Žalobca bol o týchto parametroch poučený ešte pred rokom 2012. Čo sa týka tvrdení žalobcu, že žalovaná v II. rade mala konať s odbornou starostlivosťou a musela a mala vedieť, že prišlo k nárastu ceny stavebných prác, materiálov a výrobkov spotrebovaných v stavebníctve SR, považuje uvedené tvrdenie žalobcu za neprípustné a kladúce neprimerané nároky na úlohu finančného agenta. Práve preto zodpovedá za určenie poisťnej sumy budovy poistený, ktorý musí poznať stav nehnuteľnosti a poskytnúť informácie o nej finančnému agentovi, čo však v tomto prípade žalobca neurobil. Žalovaní preto považujú za správne odôvodnenie napadnutého rozsudku v bode 26, kde súd prvej inštancie opakovane poukázal aj na čl. IV bod 6 VVP PPZ 08, podľa ktorého poisťnú sumu určuje na vlastné riziko poistený, teda v tomto prípade to bol žalobca. Žalovaní zastávajú názor, že sú správne aj závery súdu prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku v bode 23. V prípade tvrdenia žalobcu, ktorý sa mylí ak tvrdí, že záznam nepreukazuje splnenie povinností zo strany žalovanej v II. rade pri uzatváraní poisťnej zmluvy, žalovaní uvádzajú, že sám žalobca podpísal, že bol dostatočne informovaný podľa zákona 186/2009 Z. z. V prípade škôd, na ktoré poukazoval žalobca žalovaní uviedli, že je vylúčený vznik zodpovednosti inej osoby, ako žalobcu, pričom chýba aj preukázanie príčinnej súvislosti. Žalovaní sú názoru, že žalobca sa mylí ak tvrdí, že príčinná súvislosť je daná z dôvodu, že ak by si žalovaná v II. rade splnila svoje povinnosti zo zákona 186/2009 Z. z., žalobca by škodu neutrpel, pretože by budovu poistil na poisťnú sumu, pri ktorej by nedošlo k podpoisteniu. Žalobca nikde nepreukázal, že ak by dostal informácie a odporúčania, nevyhnutne by to viedlo k tomu, že by neprišlo k podpoisteniu budovy. Žalobca sa žalobou domáha náhrady škody z titulu porušenia takej právnej povinnosti (skutkovo v konaní ani nepreukázanej), ktorú žalovaná v II. rade voči žalobcovi ako profesionálnemu klientovi zo zákona nemala. V prípade pasívnej vecnej legitimácie žalovaného v I. rade žalovaní uviedli, že zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva priamy nárok žalobcu voči žalovanej

v I. rade. V tejto súvislosti žalovaní opätovne odkazujú na Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25.9.2019, sp. zn. 4Cdo 26/2018. Priame právo na náhradu škody proti poisťovateľovi má poškodený iba celkom výnimočne, a to ak tak ustanovujú osobitné predpisy, ktorým je napríklad ustanovenie § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, ako na to správne v odôvodnení napadnutého rozsudku poukázal aj súd prvej inštancie. Žalovaní v závere svojho vyjadrenia zhrnuli, že: a) žalobca má snahu preniesť zodpovednosť za svoje konanie na žalovaných a plnenie, na ktoré mu nevznikol nárok podľa uzatvorenej poisťnej zmluvy sa snaží účelovo, ex post, získať prostredníctvom žalovaných vo forme náhrady škody; b) žalobca pripisuje žalovanej v II. rade ako aj iným finančným agentom povinnosti, ktoré neuvádza žiaden právny predpis a žalobca rozširuje a podľa ich názoru domýšľa zákonné ustanovenia, v čoho dôsledku by mal podľa žalobcu finančný agent vykonávať činnosti, ktoré sú zásadným spôsobom nad rámec požadovaný zákonom č. 186/2009 Z. z. (napr. stanovenie poisťnej sumy v poisťnej zmluve); c) žalovaní nielen tvrdia, ale aj preukázali a preukazujú, že zo strany žalovanej v II. rade neprišlo k porušeniu povinností a že nespôsobila žiadnu škodu, resp. ušlý zisk žalobcovi, a to bez ohľadu na snahu žalobcu marginalizovať listiny podpísané žalobcom - nie je teda splnený predpoklad na vznik zodpovednosti za škodu; d) žalovaní nielen tvrdia, ale aj preukázali, že žalobca vedel, resp. mal vedomosť o tom, čo predstavuje inštitút podpoistenia a aké sú jeho následky, a to bez ohľadu na snahu žalobcu marginalizovať písomné listiny predložené žalobcom a e) okrem absencie porušenia povinností zo strany žalovanej v II. rade nie je daná ani príčinná súvislosť medzi konaním žalovanej v II. rade a tvrdeným vznikom škody, resp. ušlého zisku na strane žalobcu - nie je teda splnený predpoklad na vznik zodpovednosti za škodu. Na základe uvedeného preto žalovaní navrhujú, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil a zároveň, aby žalovaným v I. a II. rade priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

13. Žalobca doručil súdu podanie zo dňa 8.2.2023, v ktorom sa vyjadril k vyjadreniu intervenienta, pričom uviedol, že v zmysle § 199 ods. 2 CSP je upravená konfrontácia, ku ktorej by bolo potrebné pristúpiť, pretože čestné vyhlásenie žalovanej v II. rade obsahuje klamstvá a práve priamy výsluch je spôsob, akým súd môže posúdiť tvrdenia, ktorej strany sú dôveryhodnejšie. V prípade profesionálneho klienta a nesplnenia si povinností finančného agenta uviedol, že podstatné je posúdenie, či skutočnosť, že žalobca bol profesionálny klient malo nejaký vplyv na povinnosť pani O. ako agenta plniť si svoje povinnosti, ktorých porušenie je predpokladom náhrady škody uplatnenej v tomto konaní. Žalobca tvrdí, že nemalo, nakoľko predmetné povinnosti agenta sa vzťahujú tak na profesionálneho, ako aj neprofesionálneho klienta bez rozdielu. Žalobca ďalej v tomto podaní poukazoval na ustanovenia § 33 ods. 3 a § 35 zákona č. 186/2009 Z. z. o finančnom sprostredkovaní a finančnom poradenstve. Ďalej sa vyjadril k povinnostiam finančného agenta a odmietol tvrdenia intervenienta o procese uzatvárania poisťnej zmluvy z roku 2012, že by žalovaná v II. rade čokoľvek zisťovala od žalobcu, resp. že by zisťovala od neho informácie. Žalobca tiež odmietol tvrdenia, že by finančný agent postupoval s odbornou starostlivosťou a trvá na tom, že bol zodpovedný za obsah poisťnej zmluvy, pričom svoje povinnosti porušil. Vo zvyšku a v ďalších argumentoch žalobca odkázal na svoje odvolanie.

14. Žalobca doručil súdu aj podanie, ktorým sa vyjadril k vyjadreniu žalovaných zo dňa 22.11.2021 a uviedol, že je názoru, že súd prvej inštancie mohol vykonať výsluch a konfrontáciu žalovanej v II. rade a to aj napriek lekárskej správe a jej zdravotnému stavu, pričom na výsluch je možné použiť vhodné technické prostriedky na odstránenie rozporov tvrdení na ťarchu finančného agenta, ktoré v konaní namietal žalobca, keď poukazoval na čestné vyhlásenie žalovanej v II. rade. Preto žalobca navrhol výsluch a konfrontáciu žalovanej v II. rade. V ďalšej časti vyjadrenia žalobca poukazoval na zodpovednosť za svoje konanie, pričom poukazoval na § 35 ods. 1 a ods. 3 zákona č. 186/2009 Z. z. o finančnom sprostredkovaní a finančnom poradenstve, ktorý obsahuje povinnosti agenta vo vzťahu ku klientom bez rozdielu a ktoré boli porušené. Predmetom konania nie je porušenie poisťnej zmluvy, ale je predmetom právny vzťah medzi žalobcom ako klientom a žalovaným v II. rade, ako finančným agentom, ktorý porušil svoje povinnosti. Na odbornej pozícii žalovaného v II. rade nič nemení ani tá skutočnosť, že žalobca je podnikateľ a jeho konateľ má určitú podnikateľskú odbornosť v predmete podnikania. Konateľka žalobcu nijako nezlyhala. Žalobca ďalej odmietol tvrdenia žalovaných, že by nemal záujem na zvýšení poisťnej sumy k predmetu poistenia. Žalobca uviedol skutkové tvrdenia, ktoré už skôr v konaní produkoval a vysvetľoval a ktoré sa týkali obdobia pred uzatvorením predmetnej poisťnej zmluvy z roku 2012, pričom žalovaný v II. rade nenavrhol žalobcovi žiadne zvýšenie poisťnej sumy budovy a neprebehlo ani žiadne ďalšie zisťovanie informácií, či neboli poskytnuté žiadne odporúčania. V ďalšej

časti vyjadrenia sa žalobca vyjadroval k jednotlivým bodom vyjadrenia žalovaných, pričom sa jednalo o skutkové tvrdenia uvedené v predchádzajúcich podaniach žalobcu.

15. Žalovaní reagovali na vyjadrenie žalobcu podaním zo dňa 10.4.2023 a uviedli, že žalobca v rámci podaného vyjadrenia sa prakticky v celom jeho obsahu snaží zdôvodniť, prečo žalovaná v II. rade ako agent údajne spôsobilá škodu žalobcovi porušením jej povinností ako agenta. Uvedená argumentácia je prakticky totožná s argumentáciou, ktorú žalobca uvádzal počas celého konania. Z celého obsahu vyjadrenia žalobcu vyplýva, že jeho tvrdenia sú len prakticky v hypotetickej rovine, vychádzajúc len z domnienok a tvrdení žalobcu, pričom sa všemožne snaží doslova „hodiť vinu“ za zanedbanie základných povinností žalobcu, resp. jeho konateľa na žalovanú v II. rade. V prípade osoby žalovanej v II. rade uviedli, že v lekárskej správe predloženej súdu sa uvádza, že účasť na pojednávaní žalovanej v II. rade nie je vhodná vzhľadom na jej telesný a duševný stav. Žalovaní ďalej uviedli, že v bodoch 2.1 až 2.3 vyjadrenia sa žalobca snaží argumentovať tým, že žalovaná v II. rade si údajne nespĺnila svoje zákonné povinnosti v zmysle ust. § 35 ods. 1 až 3 zákona č. 186/2009 Z. z. o finančnom sprostredkovaní a finančnom poradenstve. Je preto až absurdné tvrdenie žalobcu, ak tvrdí, že konateľka nijako nezlyhala, pretože je prejavom jej odbornosti, že na poistenie nehnuteľnosti využívala odborníka - finančného agenta. Opomína však zámerne spomenúť, že jej okrem toho vyplývali aj povinnosti v zmysle poisťnej zmluvy a všeobecných podmienok k poisťnej zmluve, ktoré nie sú povinnosťami a zodpovednosťou agenta, ale priamo žalobcu, resp. konateľky. Ustanovenie § 35 na žiadnom mieste neustanovuje informačné povinnosti finančného agenta vo vzťahu ku konkrétnej finančnej službe. Tieto povinnosti ustanovuje bez rozporov § 33 zákona č. 186/2009 Z. z. a aj to len vo vzťahu k neprofesionálnemu klientovi. Žalovaní odmietajú, aby sa takto ex-post „napasovávala“ zodpovednosť finančného agenta za rozhodnutie žalobcu podpísať Poistnú zmluvu s určitým rozsahom poistenia a za transparente, vopred uvedených zrozumiteľných podmienok. Odhliadnuc od skutočnosti, že žalobca si mylne zamieňa účel ustanovenia § 35 zákona 186/2009 a informačnú povinnosť podľa tohto ustanovenia s informačnými povinnosťami podľa ustanovenia § 33 zákona 186/2009. Obsahom vyjadrenia žalovaných boli ďalej aj opakované skutkové tvrdenia, ktoré žalovaní uviedli, už vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu a ktoré sa týkali uzatvorenia poisťnej zmluvy a VOP. Žalobca vo vyjadrení navodzuje dojem, akoby jeho podpis poisťnej zmluvy nebol podstatný, akoby ani nevedel a nemusel vedieť, čo podpisuje, že za obsah poisťnej zmluvy fakticky v plnom rozsahu zodpovedá žalovaný v II. rade, že žalovaný v II. rade zodpovedá za rozsah poistenia, že žalovaný v II. rade zodpovedá za limity poistenia. Žalovaní zotrvávajú aj na svojich doterajších tvrdeniach o tom, že žalobca preukázateľne vedel o inštitúte podpoistenia a že nemal záujem o navýšenie poisťnej sumy. Žalobca sa v rámci vyjadrenia snaží bagatelizovať zmluvný vzťah medzi žalobcom a žalovaným v I. rade a znovu zastáva názor, že zo strany žalovaného v II. rade došlo porušeniu nejakých povinností, pričom z celého konania vyplýva, že k žiadnemu porušeniu zákonom stanovených povinností zo strany žalovaného v II. rade nedošlo. Žalovaní záverom zotrvávajú aj na svojom tvrdení o absencii pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v I. rade.

16. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací podľa § 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej iba CSP) prejednal vec v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 CSP v medziach daných rozsahom a dôvodom odvolania bez nariadenia pojednávania, pričom termín verejného vyhlásenia rozsudku bol v súlade s § 219 ods. 3 CSP oznámený na úradnej tabuli a na webovej stránke Krajského súdu v Bratislave v zákonnej lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením dňa 14.10.2025. Po oboznámení sa s obsahom spisu súdu prvej inštancie a odvolaním žalobcu dospel odvolací súd k záveru, že napadnutý rozsudok je v napadnutom rozsahu vecne správny.

17. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

18. Podľa § 387 ods. 2 a 3 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

19. Odvolací súd z obsahu spisu zistil, že žalobca sa v konaní domáha náhrady škody, ktorá mu mala byť spôsobená agentom (žalovanou v 2. rade) ako viazaným finančným agentom Generali

(žalovaného v 1. rade), a to porušením povinností agenta podľa zákona č. 186/2009 Z.z. o finančnom sprostredkovaní a finančnom poradenstve v znení platnom v roku 2012 (ďalej len „Zákon o finančnom sprostredkovaní“) pri finančnom sprostredkovaní finančnej služby - Poistnej zmluvy č. 5720048594 zo dňa 05.06.2012 uzatvorenej medzi žalobcom ako poistníkom a Generali ako poisťovateľom (ďalej len „Poistná zmluva“), ktorej súčasťou boli aj Všeobecné poistné podmienky živelného poistenia PPZ 08 (ďalej len „Všeobecné poistné podmienky“). Podľa žalobcu agent pri tomto finančnom sprostredkovaní sprostredkoval Poistnú zmluvu vo vzťahu k žalobcovi ako klientovi, pričom mal vo vzťahu k žalobcovi ako klientovi viaceré zákonné povinnosti, ktoré porušil. V konaní nebolo sporné, že medzi žalobcom a žalovaným v 2. rade bola uzatvorená Poistná zmluva, nebol sporný obsah zmluvy, rozsah dojednaného poistenia, ani to, že došlo k poistnej udalosti na poistenej budove. Spornou otázkou v konaní bola otázka, či je dôvodný uplatnený zodpovednostný nárok na náhradu škody, ktorý predstavuje tvrdený rozdiel medzi vyplateným a prijatým poistným plnením a poistným plnením, ktoré by bolo vyplatené, ak by žalovaná v 2. rade postupovala pri uzatváraní Poistnej zmluvy tak, ako (podľa tvrdenia žalobcu) mala. Súd prvej inštancie dospel k záveru o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v 1. rade a nedôvodnosti žaloby voči žalovanej v 2. rade, keďže nebolo preukázané porušenie povinnosti ako základného predpokladu pre vznik nároku na náhradu škody.

20. Odvolací súd konštatuje správnosť dôvodov napadnutého rozsudku, keďže súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov správne zistil skutkový stav, zrozumiteľným spôsobom vysvetlil z ktorých dôkazov vychádzal, aké skutočnosti mal vykonanými dôkazmi preukázané, dôkazy vyhodnotil a zistený skutkový stav správne právne posúdil. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia a k jednotlivým odvolacím námietkam dopĺňa odvolací súd nasledovné dôvody.

21. Odvolací súd nesúhlasí s odvolacou námietkou, že bol naplnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP, t.j. súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Pochybenie žalobca vidí v tom, že žalobca v prvoinštančnom konaní navrhol vykonanie výsluchu agenta (pani K. O.) a jej konfrontáciu s konateľkou žalobcu, pani Libušou Húskovou, pričom predmetom výsluchu resp. konfrontácie mali byť okolnosti uzatvárania poistných zmlúv, ktoré agent sprostredkoval, plnenie povinností agenta podľa zákona pri tomto finančnom sprostredkovaní a konfrontácia ohľadom (podľa žalobcu) klamlivých tvrdení v čestnom vyhlásení agenta predloženom v konaní žalovanými. Odvolací súd vzhľadom na ustálenú súdnu prax konštatuje, že opodstatnenosť tejto odvolacej námietky je daná výlučne v prípade, ak súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Odvolací súd zdôrazňuje, že súd prvej inštancie nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania, je na jeho úvahe, ktoré dôkazy vykoná a či vykoná všetky dôkazy, ktoré strany sporu navrhujú. Z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 7 Cdo 205/2019 vyplýva, že aj keď má strana sporu procesné oprávnenie navrhovať dôkazy, súd nemusí vykonať každý ňou navrhnutý dôkaz, musí však v rozhodnutí vysvetliť, prečo ho nevykonal. Súdom môže nevyhovieť návrhu strany na vykonanie dokazovania len z dôvodu, že navrhnutý dôkaz: a) sa týka skutočnosti, ktorá je bez relevantnej súvislosti s predmetom konania, b) nie je spôsobilý overiť alebo vyvrátiť tvrdenú skutočnosť a c) je vzhľadom na nepochybné výsledky dokazovania vykonaného inými dôkazmi nadbytočný.

22. Ako vyplýva z obsahu spisu, súd zamietol návrh na výsluch strany sporu - žalovanej v 2. rade, pričom nevykonanie tohto dôkazu v písomnom vyhotovení rozsudku neodôvodnil. Odvolací súd však zo zápisnice z pojednávania zo dňa 30.6.2021 zistil, že súd zamietol tento návrh na dokazovanie na pojednávaní a toto svoje rozhodnutie ústne odôvodnil. Je zrejmé, že súd prvej inštancie sa stotožnil so stanoviskom žalovaných, ktorí považovali tento výsluch za nadbytočný, keďže žalovaná v 2. rade je v konaní zastúpená advokátom a jej účasť bola nemožná vzhľadom na nepriaznivý zdravotný stav. Odvolací súd zistil, že v konaní založila žalovaná v 2. rade prostredníctvom právneho zástupcu čestné prehlásenie a spolu s vyjadrením žalovaných zo dňa 18.6.2021 bola predložená lekárska správa zo dňa 18.5.2021, podľa ktorej telesný a duševný stav žalovanej v 2. rade neumožňuje jej účasť na pojednávaní. Skutočnosť, že žalobca sa neuspokojil s prehlásením žalovanej v 2. rade a považuje tieto tvrdenia za klamlivé, neznamena, že súd je povinný vykonať aj výsluch na pojednávaní. Odvolací súd uvádza, že výsluch strany sporu je v civilnom sporovom konaní iba podporným dôkazom, čo vyplýva z dikcie zákona (§ 195 ods. 1 CSP), podľa ktorej výsluch strany môže súd vykonať vtedy, ak tvrdenú skutočnosť nemožno preukázať inak. Súdom nariadi tento dôkazný prostriedok iba vtedy, ak ho navrhne strana sporu a na preukázanie tvrdených skutočností, ktoré vyšli v konaní najavo, preukázanie ktorých nemožno iným spôsobom.

23. Ak teda súd nevykonával navrhnutý dôkaz, procesne nepochybil, postupoval v súlade s civilným sporovým poriadkom s tým, že tvrdenia sporových strán boli preukazované listinnými dôkazmi a povinnosťou súdu bolo ich vyhodnotiť. Ako už bolo uvedené, súd prvej inštancie pochybil v tom, že nezdôvodnil toto svoje rozhodnutie priamo v písomnom vyhotovení rozsudku, toto pochybenie však nemá vplyv na vecnú správnosť rozhodnutia. Za rozhodujúce odvolací súd považuje, že rozhodnutie nevykonať dôkaz odôvodnil súd na pojednávaní, žalobca teda poznal dôvod, prečo súd dôkaz nevykoná, pričom súd v intenciách zákona výsluch nenariadil vzhľadom na zdravotný stav žalovanej v 2. rade ako aj nehospodárnosť, keďže tvrdenia strán boli preukazované listinnými dôkazmi. Je potrebné zdôrazniť, že výsluch žalovanej v 2. rade navrhoval žalobca, nie žalovaná v 2. rade, a teda, ak by týmto výsluchom mali byť preukázané určité skutočnosti, ktoré nemohli byť preukázané inak, je to na ťarchu žalovanej v 2. rade a súd to musí vziať do úvahy pri vyhodnocovaní dôkazov. Odvolací súd je však toho názoru, že vzhľadom na listinné dôkazy, ktoré sú obsahom spisu, predovšetkým Poistná zmluva č. 57200458594, VPP PPZ 08, Dotazník pre dojednanie majetkového poistenia zo dňa 15.6.2004 a Záznam o finančnom sprostredkovaní z 5.6.2012, by bolo dokazovanie výsluchom žalovanej v 2. rade, prípadne konfrontácia s konateľkou žalobcu za nehospodárne.

24. Odvolací súd sa nestotožňuje ani s tvrdením žalobcu, že bol naplnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP, t.j. súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Naplnenie toho dôvodu vidí žalobca v tom, že súd síce zosummarizoval podanú žalobu, avšak rozsiahlej replike žalobcu z 25.11.2016 a dôkazom a argumentáciou v nej uvedenej sa bližšie v podstate nevenoval a nevenoval sa ani písomnému podaniu žalobcu z 06.11.2018, ani ďalším písomným podaniami zo dňa 07.11.2018, 20.05.2021, 24.06.2021 a ani nereagoval na argumentáciu v nich obsiahnutú.

25. V nadväznosti na uvedený odvolací dôvod odvolací súd poukazuje na judikatúru, podľa ktorej: „Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá so všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj so špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Za znemožnenie strane uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že dochádza k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP, treba preto považovať aj taký nedostatok rozhodnutia súdu, keď rozhodnutie neobsahuje žiadne dôvody alebo ak v ňom absentuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie vo veci, prípadne, ak argumentácia obsiahnutá v odôvodnení rozhodnutia je natoľko vnútorne rozporná, že rozhodnutie ako celok je nepresvedčivé (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 31. januára 2019, sp. zn. 6Cdo/98/2017, zdroj: nsud.sk; právna veta: najpravo.sk).“

26. Odvolací súd konštatuje, že napadnutý rozsudok obsahuje zásadnú argumentáciu strán sporu a vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie, rozhodnutie je presvedčivé a zrozumiteľné, preto nemožno súhlasiť, že nebola splnená povinnosť riadneho odôvodnenia rozhodnutia a bolo porušené právo na spravodlivý proces.

27. Podľa žalobcu súd prvej inštancie celý tento prípad nesprávne posúdil, keďže nezohľadnil zásadný rozdiel medzi: vzťahom medzi Generali ako poisťovateľom a žalobcom ako poisteným, ktorý je vzťahom poistným a ktorý je regulovaný Poistnou zmluvou 2012 a Všeobecnými poistnými podmienkami a vzťahom medzi agentom a žalobcom ako klientom, ktorý je vzťahom dôvery a odbornej pomoci (nie vzťahom poistným), a ktorý je regulovaný Zákonom o finančnom sprostredkovaní (nie Poistnou zmluvou 2012 a Všeobecnými poistnými podmienkami). Poukazuje na to, že súd na viacerých miestach odkazuje na znenie Poistnej zmluvy resp. jej Všeobecných poistných podmienok, ktorých obsah ale žalobca v konaní nikdy nespochyboval a nikdy netvrdil, že ich neakceptuje. Žalobca namieta, že agent si nesplnil svoju povinnosť poskytnúť odbornú pomoc, informácie a odporúčania žalobcovi vo vzťahu k správne určeniu poistnej sumy, resp. postupu, ako túto poistnú sumu správne určiť tak, aby nehnuteľnosť bola riadne poistená (t.j. nie podpoistená) a že ho vôbec neinformoval o tom, že je pre neho vhodným produktom poistenie prerušenia prevádzky - straty na nájomnom. To jest, že si agent vôbec neodviedol svoju prácu a nesplnil svoje zákonné povinnosti podľa Zákona o finančnom sprostredkovaní.

28. Odvolací súd súhlasí so žalobcom, že je potrebné oddeliť poisťný vzťah medzi Generali a poisteným a vzťah medzi agentom a poisteným, neznamená to však, že súd postupoval nesprávne, ak na viacerých miestach argumentoval znením Poistnej zmluvy a Všeobecných poisťných podmienok. Sám žalobca predsa uvádza, že agent si nesplnil svoju povinnosť poskytnúť odbornú pomoc na účely uzatvorenia poisťnej zmluvy, v dôsledku čoho bola uzatvorená predmetná Poistná zmluva (podľa žalobcu ak by si splnil agent svoje povinnosti, bola by uzatvorená poisťná zmluva s iným obsahom). Ak teda žalobca tvrdí, že agent porušil svoje povinnosti pri svojej činnosti, súd správne posudzoval okolnosti uzatvárania predmetnej Poistnej zmluvy a správne konštatoval, že: „Žalobca uzavretím zmluvy akceptoval bezpochyby aj všeobecné obchodné podmienky - WP PPZ 08, kde je podpoistenie žalobcovi ozrejmene v článku 15 nasledovne: Ak je v čase poisťnej udalosti poisťná suma stanovená poisteným nižšia ako poisťná hodnota poisťenej veci, tak poisťovateľ poskytne poisťné plnenie, ktoré je znížené v rovnakom pomere ku škode, v akom je poisťná suma k poisťenej hodnote (podpoistenie). To neplatí pri poistení prvého rizika. Taktiež bolo len vecou žalobcu, že si v poisťnej zmluve neuzavrel aj poistenie pre prípad prerušenia prevádzky straty nájomného. Je zjavné, že sa teda nemôže dôvodne domáhať poisťného plnenia za udalosť, ktorá poisteniu nepodliehala.“ Možno síce súhlasiť, že v tomto prípade sa nedomáha žalobca poisťného plnenia, uvedeným však chcel súd prvej inštancie zdôrazniť, že za obsah Poistnej zmluvy v konečnom dôsledku zodpovedá žalobca a povinnosťou agenta bolo oboznámiť žalobcu s poisťnými podmienkami týkajúcimi sa vybraného poisťného produktu.

29. Podľa žalobcu žalovaná v 2. rade ako agent pochybila, ak neodporučila žalobcovi na základe svojich zistení navýšenie poisťnej sumy a spôsob ako správne stanoviť poisťnú sumu. Odvolací súd konštatuje, že žalobca vlastne žalovanej v 2. rade vytyka, že neposkytla také rady, aby uzatvoril poisťnú zmluvu, na základe ktorej by mu v prípade poisťnej udalosti bolo vyplatené poisťné v plnej výške. Je potrebné zdôrazniť, že za poisťnú sumu zodpovedá žalobca a v prvom rade bolo jeho úlohou informovať žalovanú v 2. rade o hodnote budovy a poskytnúť jej svoje požiadavky a potreby. Požiadavky a potreby žalobcu ako klienta boli zaznamenané v Zázname o finančnom sprostredkovaní z 5.6.2012 (ďalej iba Záznam), pričom je potrebné konštatovať, že žalobca sa snaží znížiť význam Záznamu o finančnom sprostredkovaní a informácie finančného agenta k dojednávanej poisťni. Zo Záznamu však vyplýva, že žalobca ako podnikateľ a profesionálny klient, podpisom potvrdil, že bol jasne, zrozumiteľne, v dostatočnom rozsahu oboznámený so všetkými povinnými, resp. vyžiadanými informáciami v súlade so zákonom 186/2009, potreby a požiadavky, ktoré uviedol v tomto zázname sú pravdivé a úplné, bol oboznámený s podstatnými náležitosťami poisťnej zmluvy a so všeobecnými poisťnými podmienkami týkajúcimi sa vybraného poisťného produktu a dokumentmi, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou poisťnej zmluvy.

30. Odvolací súd konštatuje, že žalobca na viacerých miestach svojho odvolania zdôrazňuje, že bola povinnosťou žalovanej v 2. rade ako agenta zisťovať potreby a požiadavky klienta s tým, že potrebou klienta bolo navýšenie poisťnej sumy. Ako už bolo uvedené, žalovaná v 2. rade splnila svoju povinnosť zaznamenať potreby a požiadavky klienta, čo vyplýva z citovaného Záznamu. Podľa odvolacieho súdu bola povinnosťou žalobcu uviesť, akú má hodnotu nehnuteľnosť a tým zabezpečiť, aby bola nehnuteľnosť poisťená v hodnote, ktorá jej zodpovedá. Zo žiadneho právneho predpisu nevyplývala žalovanej v 2. rade povinnosť zaznamenávať a zisťovať potenciálne potreby, resp. zaznamenávať, aké dal odporúčania a rady. Odvolací súd konštatuje, že žalobca v odvolaní rozširuje zákonný okruh povinností žalovanej v 2. rade. Povinnosťou žalovanej v 2. rade vo vzťahu k žalobcovi ako profesionálnemu klientovi bolo zistiť a zaznamenať požiadavky, čo bolo preukázané Záznamom a oboznámiť ho s poisťnými podmienkami a návrhom poisťnej zmluvy. Tieto svoje povinnosti žalovaná v 2. rade dodržala, pričom nič nebránilo žalobcovi po oboznámení sa s návrhom poisťnej zmluvy a poisťnými podmienkami vzniesť požiadavky ohľadne hodnoty poisťenej veci a produktov poistenia.

31. Pokiaľ ide o tvrdenie žalobcu, že Dotazník pre dojednanie majetkového poistenia nehnuteľných a huteľných vecí z 15.6.2004 ako listinný dôkaz je v danej veci irelevantný, odvolací súd uvádza, že Dotazník sa síce vzťahuje k poisťnej zmluve z roku 2004, je však dôkazom, že žalobca bol informovaný a teda si musel byť vedomý čo je to poisťná hodnota, poisťná suma, podpoistenie a teda, že poisťná suma má zodpovedať hodnote nehnuteľnosti. Dotazník nemôže byť irelevantný práve z dôvodu, že sám žalobca uvádza, že žalovaná v 2. rade ako agent sprostredkovala pre žalobcu poistenie budovy už od roku 2002 a to aj vo vzťahu k poisťnej zmluve z 15.6.2002 ako aj poisťnej zmluve z 15.6.2004 (označovaná ako pôvodná zmluva 2). Žalobca teda mal informovať žalovanú v 2. rade o hodnote

nehnutelnosti a v tomto smere vzniesť požiadavky a potreby. Keďže tak neurobil, musel si byť vedomý, že poistná suma neodzrkadľuje hodnotu nehnuteľnosti a môže dôjsť k podpoisteniu. Ako už bolo uvedené, žalobca bol v predstihu oboznámený s poistnými podmienkami ako aj návrhom zmluvy a teda sám zodpovedá za určenie poistnej sumy.

32. Vzhľadom na obsahlu argumentáciu žalobcu odvolací súd vo vzťahu k žalovanej v 2. rade zdôrazňuje, že základným predpokladom nároku na náhrady škody je porušenie zmluvnej a lebo zákonnej povinnosti. Žalobca tvrdí, že žalovaná v 2. rade porušila zákonné povinnosti vyplývajúce z § 28 a § 35 Zákona o finančnom sprostredkovaní, pričom zodpovednosť za škodu spôsobenú pri vykonávaní tejto činnosti vyplýva z § 30 ods. 1 tohto zákona. Podľa odvolacieho súdu v konaní nebolo preukázané porušenie zákonných povinností žalovanou v 2. rade a preto je nadbytočné zaoberať sa príčinnou súvislosťou a samotnou výškou škody. Žalovaná v 2. rade zisťovala a zaznamenala požiadavky klienta (zákon neupravuje akou formou majú byť požiadavky zaznamenané), čo je zrejmé zo Záznamu z 5.6.2012 a predovšetkým oboznámila žalobcu s poistnými podmienkami a návrhom poistnej zmluvy. Aktívna zisťovacia povinnosť agenta, ktorej porušenie žalobca namieta, je pojem, ktorý zákon nepozná. Odvolací súd zdôrazňuje, že žalobca extenzívne vykladá povinnosti agenta vo vzťahu k poistnej zmluve a opomína, že za obsah Poistnej zmluvy je zodpovedný on sám. Žalobca síce uvádza, že Poistnú zmluvu nespochybňuje, tvrdí ale, že ak by si žalovaná v 2. rade plnila povinnosti, nedošlo by k podpoisteniu a žalobcovi by nebolo vyplatené znížené poistné plnenie. Aby nedošlo k podpoisteniu a došlo k poisteniu vhodných produktov, bolo povinnosťou žalobcu uplatniť svoje požiadavky a potreby vo vzťahu k hodnote a účelu nehnuteľnosti. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že žalobca si zamieňa zodpovednosť žalovanej v 2. rade konať v súlade so zákonom, so svojou zodpovednosťou za plnenie povinností a využívanie práv podľa ustanovení Poistnej zmluvy, ktorú uzatvoril. Pritom návrh Poistnej zmluvy bol žalobcovi predložený vopred, žalobca podpisom potvrdil, že sa oboznámil s textom Poistnej zmluvy, vrátane príloh. Nie je možné akceptovať, aby žalovaná v 2. rade zodpovedala za to, že žalobca sa s návrhom Poistnej zmluvy nedostatočne oboznámil a neinformoval o stave a hodnote nehnuteľnosti.

33. Pokiaľ ide o nedostatok pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v 1. rade, odvolací súd sa nestotožňuje s odvolacou námietkou žalobcu, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu právnemu záveru, že žalovaný v 1. rade (Generali) nie je pasívne vecne legitímovaný v tomto spore na základe prevzatia zodpovednosti za škodu spôsobenú agentom (žalovaným v 2. rade) v zmysle § 30 ods. 6 Zákona o finančnom sprostredkovaní. Podľa odvolacieho súdu, zo žiadneho právneho predpisu nevyplyva priamy nárok žalobcu voči žalovanému v 1. rade. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25.09.2019, sp. zn. 4 Cdo 26/2018 (ďalej len „Uznesenie“) v obdobnej právnej veci, ktoré je možné analogicky aplikovať aj na daný prípad.

34. Predmetným Uznesením Najvyšší súd SR Rozsudok Krajského súdu v Žiline z 26.09.2017 sp. zn. 5 Co 124/2017 a medzitýmny rozsudok Okresného súdu Dolný Kubín z 11.1.2017 č. k. 7C 23/2016-422 v časti, v ktorej rozhodol, že zodpovednosť žalovaného 2/ (v tomto konaní žalovaný v I. rade), teda poisťovne Generali Poisťovňa, a.s. za škodu je daná, zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil Okresnému súdu Dolný Kubín na ďalšie konanie. V odôvodnení Uznesenia Najvyšší súd okrem iného uviedol, že poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú pri vykonávaní finančného sprostredkovania alebo finančného poradenstva je jedným z typov poistenia zodpovednosti za škodu, ktorého základná charakteristika je upravená v § 822 až § 828 Občianskeho zákonníka. Ustanovenie § 823 Občianskeho zákonníka vyjadruje všeobecný princíp, že hoci náhradu škody platí poisťovateľ priamo poškodenému, poškodený však voči poisťovateľovi nemá priame právo na plnenie, ak osobitné predpisy neustanovujú inak. V tomto prípade treba rozlišovať medzi záväzkom zo spôsobenej škody (§489 Občianskeho zákonníka), ktorý vznikol medzi poškodeným a tým, kto za škodu zodpovedá (škodcom) bez ohľadu na to, či tento škodca je alebo nie je poistený, a medzi záväzkom z poistenia zodpovednosti za škodu, v ktorom má poistený právo, aby v prípade poistnej udalosti poisťovateľ za neho nahradil podľa poistných podmienok škodu, za ktorú poistený zodpovedá (§ 822 Občianskeho zákonníka). Poistný vzťah na základe poistnej zmluvy vzniká len medzi poisťovateľom a poisteným (a nie poškodeným), a preto len poistenému patrí právo na to, aby poisťovateľ zaňho uhradil škodu poškodenému. Poškodený, keďže nie je účastníkom poistnoprávneho vzťahu, priamy nárok na náhradu škody proti poisťovateľovi nemá, a preto musí svoje právo na náhradu škody uplatniť len proti tomu, kto mu za škodu zodpovedá, t.j. proti poistenému. Dovolací súd v tejto súvislosti dodal, že skutočnosť, že sa poškodený až na celkom výnimočné a osobitne upravené prípady nestáva účastníkom poistenia, je jednou zo zásad, ktorými

právný poriadok zabezpečuje, aby poistenie neoslabovalo preventívny vplyv zodpovednosti za škodu (porov. Rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30 Cdo 1354/2006).

35. Priame právo na náhradu škody proti poisťovateľovi má poškodený iba celkom výnimočne, a to ak tak ustanovujú osobitné predpisy, ktorým je napríklad ustanovenie § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, ako na to správne v odôvodnení Rozsudku poukázal aj súd 1. stupňa. Zákon č. 186/2009 Z.z. o finančnom sprostredkovaní a poradenstve, z ktorého Žalobca v postavení „zástupcu“ poškodeného vyvodzuje zákonný nárok v prejednávanej veci, upravuje zodpovednosť finančného agenta (vrátane viazaného finančného agenta) za škodu ustanovenú v ust. § 30, v zmysle ktorého finančný agent je zodpovedný za škodu spôsobenú pri vykonávaní finančného sprostredkovania alebo finančného poradenstva, a pre tento prípad zodpovednosti musí byť poistený, pričom zákon určuje dobu poistenia a minimálny limit poistného krytia; jedinou výnimku, kedy finančný agent nemusí mať uzavretú poistnú zmluvu pre prípad zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone jeho činnosti, je prípad, ak za finančného agenta zodpovednosť za škodu prevzala finančná inštitúcia, s ktorou má uzavretú zmluvu (ust. § 30 ods. 6 zákona č. 186/2009 Z.z.). Priame právo poškodeného na náhradu škody proti poisťovateľovi z ustanovenia § 30 zákona č. 186/2009 Z.z. nemožno vyvodíť. Neexistencia priameho nároku poškodeného na náhradu škody proti poisťovateľovi potom znamená, že poškodený môže toto právo uplatniť na súde len proti poistenému finančnému agentovi ako škodcovi, ktorý je pasívne vecne legitimovaným subjektom v tomto konaní.

36. So zreteľom na uvedené dovolací súd konštatoval, že pokiaľ súdy nižších inštancií dospeli k záveru, že žalovaný 2/ (v danom prípade žalovaná v 1. rade) ako poisťovateľ zodpovedá priamo poškodenému za škodu spôsobenú vykonávaním činnosti finančného sprostredkovania žalovaným 1/ (v danom prípade Žalovanou v 2. rade) ako viazaným finančným agentom, ich rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

37. Vzhľadom na uvedené je nutné uzavrieť, že žalovaný v 1. rade nie je pasívne vecne legitimovaný.

38. Na záver odvolací súd uvádza, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí. Súd prvej inštancie v odôvodnení uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán k veci, výsledky vykonaného dokazovania, a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na zistený skutkový stav, a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Rozsudok súdu prvej inštancie nemožno považovať za nepresvedčivý. Citovanú judikatúru odvolací súd uvádza aj vo vzťahu k rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorého úlohou bolo vysporiadať sa s odvolacími námietkami a uviesť dôvody na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku.

39. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správne potvrdil.

40. Podľa § 396 ods. 1 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

41. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

42. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

43. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 CSP. Keďže žalovaní v 1. a v 2. rade boli v odvolacom konaní úspešní, odvolací súd im priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške trov tohto odvolacieho konania podľa § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

44. V zmysle vyššie uvedených ustanovení odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, voči žalobcovi, aj intervenientovi na strane žalovaného v I. rade.

45. Rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2, veta druhá CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh), (§ 428 CSP).